

Jézus Krisztus kinyilatkoztatása – Kettő##

Szövetségi nevek

Jeff Pippenger

2023-08-10

Az előző cikkekre sok mindent belefoglaltam, annak érdekében, hogy már a kezdeten lefektessék néhány alapvető tájékozódási pontot. Most megpróbálok jobban az előttünk álló tárgyra összpontosítani. Köszönöm türelmüket.

Isten a kezdetektől fogva arra törekszik, hogy növelje megértésünket arról, ki Ő, és mi Ő. E munkában többféle eszközt alkalmazott, hogy segítsen az embereknek megérteni azt, ami kijelentett Róla; és ezek közül az egyik eszköz a „nevek” használata: egyrészt az a sok név, amelyet az Írások Istennek tulajdonítanak, másrészt azok a nevek, amelyeket az Ő választott képviselői kapnak. Választ képviselőket a rossz és a jó oldaláról egyaránt.

Kiválasztott szövetséges népének üdvrendi változásait is felhasználta arra, hogy jellemének megértését a történelem folyamán fokozatosan felnagyítsa. Ezért a szövetségi üdvrendi változások történetei is sokféle módon az Ő jelleme és természete igazságának felnagyításáról szólnak.

Ha a Jelenések első fejezetét bevezetésként és a következő fejezetek kulcsaként közelítjük meg, bizonyos igazságokat találunk a kezdő fejezetben, amelyek kihatnak a könyv egészének további részére. Ezen igazságok egyike Jézus Krisztus személyével kapcsolatos, és nem csupán azzal, hogy Ő az Alfa és az Ómega. Ha valamely igazság a Jelenések első fejezetében kerül kinyilatkoztatásra, akkor az minden bizonnyal vizsgáló jelenvaló igazság az utolsó nemzedék számára; ez az utolsó nemzedék az a „választott nemzetség”, amelyet Péter azonosít.

Krisztus jellemének egyik olyan tulajdonsága, amelyet vizsgáltunk, az, hogy Krisztus a kezdetet a véggel azonosítja. Az az idő, amikor Krisztus egy hétre sokakkal megerősítette a szövetséget, a rendelkezési korszakok tekintetében a szó szerinti Izráelről a lelki Izráelre való átmenetet jelenti. Azok a rendelkezési korszakváltások, amelyeket az Írások azonosítanak, s amelyek mind Krisztus jellemére és lényére vonatkozó ismeret növekedéséről szólnak, a következők voltak: Ábrám, Izsák, Jákób, József, Mózes, Krisztus, William Miller és a száznegyvennégyezer. Van a rendelkezési korszakváltásoknak egy másik vonala is, amely erre a vonalra rávetül, és amely Isten egyházának hét korszakát azonosítja, amelyeket a Jelenések könyve második és harmadik fejezetének hét gyülekezete jelképez, de ezekkel most még nem foglalkozunk. Ádámmal és Évával is volt egy rendelkezési korszakváltás, amelyet a bukásuk előtti és utáni állapot szemléltet, és természetesen a vízözön előtti és utáni korszak között is bekövetkezett egy korszakváltás Noé idejében. Mindezek a vonalak hozzájárulnak ahhoz a világossághoz, amellyel foglalkozunk, most azonban a választott népre összpontosítunk.

Amikor Krisztus a szövetségi hét kezdetén megkezdte szolgálatát, megkeresztelkedett.

És Jézus, miután megkeresztelkedett, azonnal feljött a vízből; és íme, megnyíltak előtte az egek, és látta Isten Lelkét galambként alászállani és reászállni. És íme, szózat hallatszott a mennyből, amely ezt mondta: Ez az én szeretett Fiam, akiben gyönyörködöm. Máté 3:16–17.

Isten legelső szavai, amikor Jézus feljött a vízből, s ezzel megkezdődött a szövetségi hét, az Atya kijelentése volt, hogy Jézus az Isten Fia. Ha értjük az „első említés szabályát”, ez a tény rendkívüli erejű. Ha nem, akkor kevésbé.

Kezdetben teremté Isten az eget és a földet. A föld pedig kietlen és pusztá volt, és sötétség volt a mélység színén; és Isten Lelke lebegett a vizek színe felett. 1Mózes 1:1–2.

Miként a Teremtés könyvében, a felkenési szertartásban is az istenség három személye van megnevezve.

Az az igazság, hogy Jézus Isten Fia, Dávid Fia és az Emberfia volt, a következő három és fél év során ismételten nyugtalansággal töltötte el az írástudókat és a farizeusokat. Jézus prófétai értelemben a keresztségekor változott Jézusból Jézus Krisztussá. Amikor Jézus megkeresztelkedett, „Krisztussá” lett, ami azt jelenti: „felkent”, és ez a héberben a „Messiás” szó. És természetesen a héberek Messiást vártak, és tudták, hogy ő Dávid Fia lesz. Amikor „felkenetett”, hogy megkezdje a föld történelmének legszentebb három és fél évét, látta, amint a Szentlélek alászáll, és hallotta, amint az Atyja szól.

Ez igen mélységes felkenetési szertartás volt, amelyen a róla és az ő munkájáról hirdetett üzenet az volt, hogy „Ő Isten Fia volt”. A zsidók számára még megdöbbentőbb volt nem csupán az, hogy Isten Fia volt, hanem az is, hogy Isten Fiaként azt állította — hogy valójában Isten. A zsidók nem tudták elfogadni azt, amit ilyen istenkáromló állításnak értettek! A zsidók dilemmája Ábrahám dilemmája is — mert Ábrahám volt a zsidók atyja, a szövetség atyja, és egyben annak a hitnek a jelképe is, amely a szövetség feltételeihez való ragaszkodáshoz szükséges.

Ábrahám példája arról a hitről, amely szükséges ahhoz, hogy valaki szövetségi kapcsolatba lépjen Istennel, megköveteli, hogy a hited próbára tétessék. Ábrahám próbája, amely eldöntötte, hogy hite valódi volt-e, vagy csupán elbizakodottság, annak megmutatásán alapult, vajon követi-e Isten szavát — még akkor is, ha az látszólag ellentmondott Isten korábbi szavának. Ábrahám tudta, hogy az emberáldozat gyilkosság, és hogy az a bálványimádó népek bálványos gyakorlatait képviseli, akik között akkor élt. Az írástudók és a farizeusok szövetségi történelmük kezdetétől fogva tudták, hogy Isten egyedül egy Isten, és azt is tudták, hogy Jézus azt állította magáról, hogy ő egy második Isten. Ők végső próbájukkal álltak szemben.

Halld, Izráel: az Úr, a mi Istenünk, egy Úr. 5Mózes 6:4.

Abban a történetben, amelyben Mózes feljegyezte az előző verset, Isten már közölte Mózesrel, hogy attól a ponttól kezdve Jehovaként kell Őt ismerni. Nem csupán mint a mindenható Úr Istent kellett többé ismerni, hanem attól kezdve Jehovaként kellett ismerni. Éppen abban a történetben, amelyben nevei által képviselt jellemének megértését tovább nagyítja, egyúttal szigorúan tudtára adja az ősi Izráelnek, hogy Isten egy Isten. Mit kellett gondolniuk a Krisztus korabeli zsidóknak?

Később, szolgálatának ama szakaszában, amikor az a Jeruzsálemben való diadalmas bevonulásban érte el tetőpontját, a zsidók ismét megdöbbennek azon, hogy Jézus megengedi a gyermekeknek, hogy az Ő dicséretét zengjék.

Az előtte menő és az utána következő sokaság pedig ezt kiáltotta: Hozsánna Dávid Fiának!
Áldott, aki az Úr nevében jön! Hozsánna a magasságban! Máté 21:9.

A dal szövegének az a része őrzötte meg a farizeusokat, amely Jézust Dávid Fiaként azonosította, és egyúttal azt is kifejezte, hogy a Dávid Fia az Úr neve volt. Szolgálatának kezdetén, a diadalmas bevonuláskor, és természetesen a keresztnél is, a vita magában foglalja a Jézus neve körüli felháborodást.

Mondták azért a zsidók főpapjai Pilátusnak: Ne azt írd: A zsidók királya; hanem hogy ő azt mondta: A zsidók királya vagyok. János 19:21.

Természetesen lényegileg helyes lett volna, ha Pilátus úgy változtatja meg a feliratot, hogy ez álljon rajta: „Én vagyok, a zsidók királya”, mert az „Én vagyok” volt az a név, amelyet Jézus ismételten önmagára alkalmazott. Természetesen ilyen hibás logikát alkalmazni Isten Igéjének megváltoztatására, különösen amikor a kereszt történetéről van szó, olyasmi, amit az emberek soha nem tennének, ugye? Jézus „a zsidók királya” volt, de ugyanakkor „Én vagyok” is, így az az állítás, hogy „Én vagyok, a zsidók királya”, bizonyos értelemben pontos, de nem ez a lényeg.

A három és fél év kezdetétől fogva, annak közepén át egészen a végéig az Ő neve a felindulás egyik központi pontja volt. A szövetségi nevek vonaláról sok mindent kell megérteni, itt azonban azt kívánom bemutatni, hogy az ókori Izráel végén, a zsidó egyházban olyan megrázkódtatás ment végbe, amely Krisztus nevével volt összefüggésben. Dávid Fiaként rendelkezett a Messiás voltát igazoló ismérvekkel; Isten Fiaként (abban az értelemben is, hogy egyúttal Isten volt), és Emberfiaként Jézus rendkívüli próbatétel elé állította a választott népet. Miként állíthatta ez az ember, hogy Isten, és ugyanakkor Isten Fia is, amikor Mózes szövetségi történelmük kezdetén oly egyértelműen kijelentette, hogy az Isten egy?

Mégis ez volt a célja annak, hogy Krisztus az emberek között járt. Isten volt Őbenne, megbékéltetve az embereket Önmagával, és ezt azáltal cselekedte, hogy megengedte az embereknek Jézus látását, aki világosan és egyenesen azt tanította, hogy ha Őt láttátok, az Atyát láttátok. Ez a történet a szó szerinti Izráelnek mint Isten választott népének végét jelképezi, és a kezdetén vita támadt arról, ki és milyen Isten.

A fáraó pedig ezt mondta: Kicsoda az Úr, hogy szavára hallgassak, és elbocsássam Izráelt?
Nem ismerem az Urat, és Izráelt sem bocsátom el. 2Mózes 5:2.

A fáraó nemcsak az Isten ismeretével szembeni ateista dacolás jelképét fejezi ki, hanem az egyiptomi felfogást is Ábrahám Istenére vonatkozóan. Az Úr pedig ismételten kijelentette, hogy Egyiptomban véghezvitt csodálatos tettei azért történtek, hogy az emberiség megismerje, kicsoda Ő. A szó szerinti Izráelnek mint Isten választott népének kezdeti története előképe a végnek.

Mindkét történetben tapasztalható a meg nem értés afelől, hogy kicsoda és micsoda Isten; ez összefügg az Ő különféle neveivel, de ami számunkra ennél is fontosabb, az az, hogy Krisztus története Izráel mint választott nép történelmének végén rámutat arra: annak elsődleges oka, hogy a zsidók megbotránkoztak Messiásuk elfogadásában, az volt, hogy tudták, szövetségi történelmük kezdetén Isten Igéje úgy azonosította Őt, mint az egy Istent. Micsoda dilemmája ez!

És azután többé semmit sem mertek tőle kérdezni. Ő pedig ezt mondta nekik: Hogyan mondják azt, hogy a Krisztus a Dávid Fia? Hiszen maga Dávid mondja a Zsoltárok könyvében: „Monda az Úr az én Uramnak: Ül az én jobbomon, míg nem ellenségeidet lábaid zsámolyává teszem.” Dávid tehát Urának nevezi őt; hogyan lehet akkor az ő fia? Lukács 20:40–44.

Ez a végső kérdés-felelet időszak a zsidók számára, mert e párbeszéd után „nem merték őt többé semmiféle kérdéssel illetni”. Éppen megválaszolta szolgálatának utolsó kérdését az elveszett ház számára (és a prófétai elbeszélésben mindig van egy elveszett ház), majd felveti nevének tárgyát mint „Dávid Fiát”, és ezért mint a Messiást. A három és fél év folyamán mindvégig az őt övező vita magában foglalja különféle neveit, amelyek jellemét és természetét fejezik ki. Nevét érinti a történet kezdetén, keresztségekor, majd az elveszett házzal való végső találkozásában, a diadalmas bevonuláskor és a kereszten, továbbá az evangéliumok más szakaszaiban is.

A farizeusok szorosan Jézus köré gyűltek, miközben Ő válaszolt az írástudó kérdésére. Ekkor feléjük fordulva kérdést intézett hozzájuk: „Mit gondoltok Krisztus felől? Kinek a fia?” E kérdés arra szolgált, hogy próbára tegye a Messiásra vonatkozó hitüket, — hogy megmutassa, vajon csupán embernek tartják-e Őt, vagy Isten Fiának. Hangok kórusa felelte: „Dávid Fia.” Ez volt az a cím, amelyet a prófécia adott a Messiásnak. Amikor Jézus hatalmas csodái által kinyilatkoztatta istenségét, amikor meggyógyította a betegeket és feltámasztotta a halottakat, a nép ezt kérdezgette egymás között: „Nem ez-e a Dávid Fia?” A siroföníciai asszony, a vak Bartimeus és sokan mások így kiáltottak hozzá segítségért: „Könyörülj rajtam, Uram, Dávidnak Fia.” Máté 15:22. Amikor bevonult Jeruzsálembe, ezzel az örvendező kiáltással üdvözölték: „Hozsánna Dávid Fiának: Áldott, aki jó az Úrnak nevében.” Máté 21:9. És azon a napon a templomban a kisgyermek is visszhangozták ezt az örvendező magasztalást. De sokan azok közül, akik Jézust Dávid Fiának nevezték, nem ismerték fel az Ő istenségét. Nem értették meg, hogy Dávid Fia egyúttal Isten Fia is volt.

„Arra a kijelentésre válaszul, hogy Krisztus Dávid Fia volt, Jézus ezt mondta: »Miképpen hívja tehát Dávid Lélekben [az Istentől származó ihletés Leke] őt Urának, ezt mondván: Monda az Úr az én Uramnak: Ül az én jobbom felől, míglen ellenségeidet lábaid zsámolyává teszem? Ha tehát Dávid Urának hívja őt, miképpen lehet az ő Fia? És senki sem felelhetett neki egy szót sem; sem pedig nem mert attól a naptól fogva többé senki kérdést intézni hozzá.«” Jézus élete, 609.

Az Ő Messiásként való felkenetése és az utolsó érintkezése azokkal, akiket azért jött, hogy megmentsen, az Ő istensége, neveinek szimbolikája és természetesen az első említés szabálya körül forgott. Jézus a zsidókért végzett közvetlen munkáját úgy zárja le, hogy a szó szerinti Dávid történetét használja fel arra, hogy a lelki Dávidról tanítson. Miért tenne Dávid megjegyzést arra vonatkozóan, amikor az Úr azt mondja az Úrnak, hogy üljön vele együtt a trónra? Mert Dávid

király a kezdeten a vég idején megjelenő lelki Dávidot jelképezi. Jézus elveszett házhoz intézett utolsó kijelentését helyesen csak úgy lehetett megérteni, ha valaki képes volt alkalmazni az első említés szabályát, ami nem lehetséges, ha nem ismeri ezt a szabályt.

A végső kijelentése az elveszett házhoz olyan volt, amelynek megértéséhez szükséges a „legelső említés szabályának” ismerete. Jézus Dávidot és Dávid fiát használta fel arra, hogy a végső kijelentésében feltárja az igazságot az elveszett ház előtt. Hiszen végső soron ők Dávid háza voltak. Jézus ezért az atyát (Dávidot) a (Dávid Fiához) fordította, és a fiút is (Dávidét) az ő atyjához (Dávidhoz) fordította. Az atyát a gyermekhez fordította, amint meg van jövendölve, hogy Illés üzenete ezt teszi az „utolsó napokban”. Ez volt az Ő végső üzenete az ősi, szó szerinti Izráelhez, és ez Illés-üzenet volt, mert a legelső említés szabályán alapult. A legelső említés szabálya tehát Jézus üzenetét is Illés-üzenetként erősíti meg, magán a szabályon alapulva. A legelső említés szabálya megköveteli, hogy ha Keresztelő János Illés-üzenete volt az elveszett Izráel házához intézett utolsó figyelmeztető üzenet első része, akkor a nekik adott végső üzenetnek is Illés-üzenetnek kellett lennie. És így is volt...

Mindezeket elmondva, most egy olyan tételt szeretnék levezetni mindebből, amely az első említés szabályán alapul — az Alfán és az Omegán. Az ókori Izráel kezdetén vita folyt annak megértése körül, hogy ki és mi az Isten; ez előképe volt ugyanannak a vitának az ókori Izráel végén. Az ókori Izráel végén Krisztus munkájához hozzátartozott annak tanítása az elveszett Izráel háza számára, hogy ki és mi az Isten. A vég történetében Krisztussal szemben ellenállás mutatkozott, amely egy olyan eredeti igazságon alapult, amely a kezdet kezdetén állítatott fel. A modern lelki Izráel történelmében ugyanezek a prófétai jellegzetességek fognak megmutatkozni.

Az adventizmus kezdetén a történészek arról tájékoztatnak bennünket, hogy a millerita mozgalom elsősorban két keresztény felekezetből tevődött össze: a metodistákból és a Christian Connectionből. A metodizmus elsődleges hitelvei a helyes keresztény életvitel gyakorlásán alapultak. Megvolt a „módszerük”. A Christian Connection elsődleges hitelve úgy foglalható össze, mint a háromság katolikus tanával szembeni ellenállás.

Ameddig kutatásaim eljutottak, a milleriták vezetőségének gyakorlatilag egésze ragaszkodott a Christian Connection e tanításához. A Hetednap Adventista Reformmozgalomnak (SDARM) számos ága van, amely ma is vallja és terjeszti az „antitrinitarizmus” eredeti millerita értelmezését. Dilemma (és a jelenlegi viták forrása) azok számára, akik megtartják az úttörők felfogását, ez volt és mindig is ez marad: miként válaszoljanak arra a sokféle és számos szakaszra, ahol White testvérő közvetlenül szembeszáll az általuk vallott és terjesztett tanbeli állásponttal?

Arra kaptam utasítást, hogy ezt mondjam: Azoknak az érzelmei, akik fejlettebb tudományos eszméket kutatnak, nem megbízhatók. Ilyen ábrázolásokat tesznek, mint a következők: „Az Atya olyan, mint a láthatatlan világosság; a Fiú olyan, mint a testet öltött világosság; a Lélek a kiárasztott világosság.” „Az Atya olyan, mint a harmat, a láthatatlan pára; a Fiú olyan, mint a harmat, amely összegyűlt szép alakban; a Lélek olyan, mint az élet székhelyére hullott harmat.” Egy másik ábrázolás: „Az Atya olyan, mint a láthatatlan pára; a Fiú olyan, mint az ólomszínű felhő; a Lélek az aláhullott eső, amely üdítő erővel munkálkodik.”

„Mindeme spiritualisztikus ábrázolások egyszerűen semmiségek. Tökéletlenek, valótlanok. Meggyengítik és kisebbitik azt a Felséget, amelyhez semmiféle földi hasonlat nem mérhető. Istent nem lehet azokhoz a dolgokhoz hasonlítani, amelyeket az Ő kezei alkottak. Ezek csupán földi dolgok, amelyek az ember bűnei miatt Isten átka alatt szenvednek. Az Atyát nem lehet a föld dolgai által leírni. Az Atya istenségének egész teljessége testileg, és a halandó szem számára láthatatlan.”

„A Fiú az istenség egész teljességének kinyilatkoztatott megnyilvánulása. Isten Igéje úgy jelenti ki Őt, mint „az Ő valóságának képmását”. „Mert úgy szeretne Isten e világot, hogy az Ő egyszülött Fiát adta, hogy valaki hiszen Őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.” Itt az Atya személyisége nyilvánul meg.

„A Vigasztaló, akit Krisztus megígért, hogy elküld mennybemenetele után, a Lélek az Istenség egész teljességében, nyilvánvalóvá téve az isteni kegyelem hatalmát mindazok előtt, akik Krisztust személyes Üdvözítőjüként elfogadják és hisznek benne. A mennyei hármasságnak három élő személye van; e három nagy hatalomnak—a Atyának, a Fiúnak és a Szentléleknek—a nevében keresztkednek meg azok, akik élő hit által elfogadják Krisztust, és e hatalmak együttműködnek a menny engedelmes alattvalóival azon erőfeszítéseikben, hogy Krisztusban az új életet éljék.” Special Testimonies, Series B, number 7, 62, 63.

A szakasz azokat az „ilyen nézeteket vallókat” azonosítja, akik az Atyát, a Fiút és a Lelket „a föld dolgai” által határozták meg. Ezután ezt mondja: „Az Atyát nem lehet a föld dolgaival leírni.” Figyeljük meg azt a két pontot, amelyet megfogalmaz, noha az egyik ellentmondásnak tűnhet. Azt a hamis leírást azonosítja, amely az Istenséget — ha úgy tetszik — három istenként határozza meg. Ez az Istenség hamis leírása, de semmiféle megjegyzést nem fűz ahhoz a tényhez, hogy az Istenség e hamis meghatározása azért is helytelen, mert az Istenségben szereplő istenek számát illetően téves.

Figyeljük meg azt is, hogy azt mondja: a földi dolgok nem használhatók az Atya leírására. Már ebben a kijelentésben ő maga is a földi dolgokat használja. Az emberek azok, akiknek gyermekeik, anyáik, apáik, nagynénjeik és unokatestvéreik vannak. Jézus pedig megmondja nekünk, hogy az újjáteremtett földön a mennyben nem lesz többé házasság, mert olyanok leszünk, mint az angyalok. Nincsenek fiú- és lányangyalok. Azokat a kifejezéseket, amelyeket az emberek egymás közötti kapcsolataik meghatározására használnak, Isten arra alkalmazta, hogy tanítson bennünket az Ő természetéről és jelleméről; de még „a földi dolgok” is, amelyeket az ihletett kijelentés arra használt, hogy az embereket Isten jelleméről és természetéről tanítsa, tökéletlenek.

Úgy kaptunk tájékoztatást, hogy „a mennyei hármasságnak három élő személye van” ... „az Atya, a Fiú és a Szentlélek.” Utálatosság e három személyhez földi spiritisza érzelmeket kapcsolni, de nem utálatosság „e három nagy hatalom nevét” az Istenség bibliai meghatározásához kapcsolni.

A prófétanő azt mondja, hogy az Istenséget alkotó három nagy hatalom „neve” az Atya, a Fiú és a Szentlélek. Mint minden bibliai igazság esetében, amikor sorról sorra egybeillesztjük, a teljes bizonyágtételnek minden kinyilatkoztatott útjelzőből kell állnia. A próféták bizonyágtételeit egybe kell foglalni. Dániel a Palmoni nevet adja Krisztusnak (más nevek mellett, de ez csupán egy

példa). János Alfának és Ómegának nevezi Őt, Mózes pedig Jehovának. Ellen White szerint az Ő neve az Atya, a Fiú és a Szentlélek.

„Sátán... állandóan a hamisat erőlteti — hogy elvonjon az igazságtól. Sátán legutolsó csalása az lesz, hogy semmissé tegye Isten Lelkének bizonyágtételét. „Látás hiányában elvadul a nép” (Példabeszédek 29:18). Sátán leleményesen fog munkálkodni, különböző módokon és különböző eszközök által, hogy megingassa Isten maradék népének bizalmát az igaz bizonyágtételben.”

„A Bizonyágtételek ellen olyan gyűlölet gerjed majd, amely sátáni eredetű. Sátán munkálkodása arra irányul majd, hogy megingassa az egyházak ezekbe vetett hitét, mégpedig azért, mert Sátán nem járhatna ilyen nyílt úton, hogy becsempéssze csalásait, és lelkeket kössön meg tévesztéseiben, ha Isten Lelkének figyelmeztetéseire, feddéseire és tanácsaira hallgatnának.” Selected Messages, 1. könyv, 48.

E szakaszhoz kapcsolódóan egy rövid mellékes megjegyzés. Jánost Isten Igéjéért és Jézus bizonyágtételéért száműzték Pátmoszra. A harmadik angyal üzenetének két célközönsége van: az adventizmuson kívül állók és az adventizmuson belül levők. János egy olyan adventistát képvisel, akit nemcsak a világ üldöz a Biblia iránti engedelmissége miatt, hanem a Prófétaság Lelkének írásai iránti engedelmissége miatt is üldöznek. A Prófétaság Lelke ellen irányuló üldözés belülről ered, nem kívülről.

Az ősi Izráel kezdetén, az Egyiptomban eltöltött négyszáz év után, azok, akiknek a választott szövetséges néppé kellett lenniük, többé nem tartották meg a szombatot. Krisztus jellemét és természetét nem ismerték. Istenről olyan téves elképzelésekhez ragaszkodtak, amelyeket a fogság idején sajátítottak el. A tíz csapás; a Vörös-tengeren való szabadulás; a mennyei manna; a szentély és annak minden berendezése; a szent szertartások; az udvar, a szenthely és a szentek szentje; Isten törvénye; a Kőszikla, amely követte őket; a víz, amely a Kősziklából fakadt, amely követte őket, sőt még a póznára emelt kígyó is mind arra szolgált, hogy Isten ismeretét növelje az Ő választott népében. Ez fokozatos nevelés volt. Ez a fokozatos nevelés addig folytatódott, míg az írástudók „többé nem merték őt kérdezni”, és Ő ekkor megnevezte a legutolsó tárgyat, amelyről nyílt beszélgetést folytattak volna Vele, és ez Dávid nevével, valamint azzal volt kapcsolatos, hogy ki és micsoda Krisztus.

A modern kori lelki Izráel kezdetén, 1260 esztendőnyi lelki Babilonban töltött idő után, azok, akiknek a választott szövetségi népnek kellett volna lenniük, többé nem őrizték meg a szombatot. Nem ismerték Krisztus jellemét vagy természetét. Olyan félreértésekhez ragaszkodtak Istennel kapcsolatban, amelyeket fogságuk idején sajátítottak el. Az adventizmus története minden határháttérrel, hitehagyásaival, megalkuvásaival és belső küzdelmeivel az 1880-as években olyan pontra jutott, amikor megjelent Jézus élete. E könyv 671. oldalán foglaltatik a Istenségről szóló olyan felfogás, amely messze túlfejlődött azon az értelmezésen, amely a tizennyolcadik századból származott.

Az ősi Izráel történelmének végén olyan vitába keveredett, amelyet az Istenség korlátozott értelmezése idézett elő, s ez a kezdeti történelméből származó felfogáson alapult. Jézus

bizonyoságtétele azt mondja, hogy akár az Atya, akár a Fiú, akár a Szentlélek, mindannyian „az istenség egész teljessége testileg” (Kolossé 2:9). A bibliai bizonyoságtétel így szól: „Halld, Izrael: az Úr, a mi Istenünk, egy Úr” (5 Mózes 6:4).

A modern Izrael a Istenségről vallott nézetek sokféleségéhez ragaszkodik, és ezek közül csak egy helyes. A modern Izrael végén Isten be fogja fejezni jellemének kinyilatkoztatására irányuló munkáját, mégpedig oly módon, hogy azt a kegyelmi idő tartama alatt viszi véghez. Ezt tette a zsidókért is, és Ő soha nem változik. Bizonyos, hogy Isten természetének és jellemének megértésében az egész örökkévalóságon át tovább fogunk növekedni, de az igazságnak volt egy szándékos prófétai vonala, amely Isten arra irányuló erőfeszítéseit mutatja be, hogy népét Önmagáról tanítsa; és ez a történelem része annak az oktatásnak, amelyet most kíván tanítani, továbbá az a tájékoztatás, amely az e nevelési folyamatra vonatkozó prófétai igében található, a vita olyan végpontját jelöli meg, amely összhangban áll a kegyelmi idő lezárulásával.

„Krisztus Isten öröktől fogva létező, önmagában létező Fia.... Előzetes létezéséről szólva Krisztus az elmét a kezdet nélküli korszakokon át vezeti vissza. Biztosít bennünket arról, hogy soha nem volt olyan idő, amikor ne lett volna szoros közösségben az örökkévaló Istennel. Az, akinek szavára a zsidók akkor figyeltek, Istennel volt, mint aki mellette nevelkedett.” Signs of the Times, 1900. augusztus 29.

„Egyenlő volt Istennel, végtelen és mindenható.... Ő az örökkévaló, önmagától létező Fiú.”

„Miközben Isten Igéje Krisztus emberségéről szól, amikor e földön volt, határozottan szól az Ő preegzisztenciájáról is. Az Ige isteni lényként létezett, mint Isten örökkévaló Fia, Atyjával egységben és egy volt vele. Öröktől fogva Ő volt a szövetség Közbenjárója, az, akiben a föld minden nemzetsége, zsidók és pogányok egyaránt, ha elfogadták Őt, áldásban részesülhetett. „Az Ige Istennél volt, és az Ige Isten volt.” Mielőtt emberek vagy angyalok teremtettek volna, az Ige Istennél volt, és Isten volt.” Review and Herald, 1906. április 5.

Abban a szakaszban János legelső szavaiból idéz.

Kezdetben vala az Ige, és az Ige Istennél vala, és Isten vala az Ige. Ő kezdetben az Istennél vala. Minden őáltala lett, és nála nélkül semmi sem lett, ami lett. János 1:1–3.

Kezdetben legalább két Isten volt, mert János éppen azt mondta: „Az Ige Isten volt, és Istennel volt.” A Teremtés könyvének első versében a héber „Elohim” szó „Isten”-nek van fordítva. Isten Igéjében az „Elohim” gyakran olyan nyelvtani szerkezetben áll, amely egyetlen Istent jelöl, de ennek ellenére többes számú. János a tárgyra vonatkozó második tanúbizonyosságával kizárja annak lehetőségét, hogy az „Elohim” ebben a versben egyetlen Istenre utaljon. Az ő bizonyoságtétele legalább két Istent állapít meg.

Még súlyosabb nehézséget jelent azok számára, akik a Szentháromságot tagadják, miközben azt vallják, hogy fenntartják a Prófétaság Lelkét, hogy kezdetben „Isten Lelke lebegett a vizek színe felett.” Vajon a „Lélek”, aki a vizek felett lebegett, az Atya volt vagy a Fiú, avagy a mennyei hármasság harmadik személye, amint White testvérnő utal rá? János evangéliumának első három versét ezek a szavak követik.

Őbenne élet volt; és az élet volt az emberek világossága. És a világosság a sötétségben fénylik; de a sötétség nem fogadta be azt. János 1:4, 5.

A világosságra és a sötétségre való utalás teljes összhangban van a Teremtés könyvének kezdetével, amely ezt mondja.

És mondta Isten: Legyen világosság; és lett világosság. És látta Isten, hogy a világosság jó; és elválasztotta Isten a világosságot a sötétségtől. 1Mózes 1:3–4.

Rövidesen visszatérünk a világosságról szóló e két párhuzamos szakaszhoz, amely a bevezetésben szereplő Istenség után következő teremtéstörténet tárgya. Kezdetben az első tárgyalt igazság az Istenség felépítése, illetve természete. A szakasz azonban nem ér véget a második fejezet harmadik verséig, ahol azt találjuk, hogy a teremtésben az utolsó három szó azzal a három héber betűvel kezdődik, amelyek együtt az „igazság”-nak fordított szót alkotják.

A teremtésről szóló beszámoló kezdete bemutatja az Istenséget, majd feltárja Igéjének teremtő hatalmát, végül pedig az igazságot, a harmadik angyal üzenetét és Isten nevét — az Alfa és Omega által jelképezve — megjelenítő isteni aláírással zárja a szakaszt.

És a hetedik napon befejezte Isten az ő munkáját, amelyet alkotott; és megnyugodott a hetedik napon minden munkájától, amelyet alkotott. És megáldotta Isten a hetedik napot, és megszentelte azt; mert azon nyugodott meg minden munkájától, amelyet Isten teremtvé alkotott. 1Mózes 2:2, 3.

Az Isten Igéjében tanított első igazságok vége e szakasz tetőpontja. Három szóval zárul: „Isten”, „teremtett” és „alkotott”, így módon hangsúlyozva a szakasz kezdetét, de ugyanilyen jelentőséggel hangsúlyozva a hetednap szombatot is. A szombat természetesen a teremtés jelképe és a jel Isten és az Ő választott népe között. Az „igazságot” az a három betű képviseli, amelyek a teremtés e három utolsó szavának mindegyikét kezdik. A bizonyágtétel azt emeli ki, mennyire jelentős és fontos a szombat igazsága, de ugyanilyen mélységes az is, hogy e három betű egyúttal az első, a második és a harmadik angyal üzenetének három lépését is jelképezi. Így tehát a Biblia legelső szakaszában a szombat mint Isten teremtő hatalmának jele egyben az idők végének próbakérdéseként is azonosíttatik. A Biblia utolsó könyve egy harmadik tanút szolgáltat János evangéliumában tett bizonyágtételének kíséretére.

János az Ázsiában levő hét gyülekezetnek: Kegyelem nektek és békesség attól, aki van, és aki volt, és aki eljövendő; és a hét Lélektől, akik az ő királyi széke előtt vannak; és Jézus Krisztustól, aki a hű tanúbizonyosság, a halottak közül az elsőszülött, és a föld királyainak fejedelme. Annak, aki szeretett minket, és a maga vére által megmosott bennünket a mi bűneinktől, és királyokká és papokká tett minket az Isten és az ő Atyja számára: annak legyen dicsőség és hatalom örökkön örökké. Ámen. Íme, eljő a felhőkkel; és minden szem meglátja őt, azok is, akik átszegezték őt; és a föld minden nemzetsége siratja őt. Úgy van, Ámen. Én vagyok az Alfa és az Omega, a kezdet és a vég, ezt mondja az Úr, aki van, és aki volt, és aki eljövendő, a Mindenható.

Én, János, aki nektek is atyátokfia vagyok, és társatok a nyomorúságban, valamint Jézus Krisztus országában és béketűrésében, a Patmosznak nevezett szigeten voltam az Isten beszédéért és Jézus Krisztus bizonyágtételéért. Lélekben valék az Úrnak napján, és hátam mögött nagy szózatot hallék, mint egy trombitáét, amely ezt mondta: Én vagyok az Alfa és az Ómega, az első és az utolsó; és: Amit látsz, írd meg könyvben, és küldd el az Ázsiában levő hét gyülekezetnek: Efezusba, Szmirnába, Pergámumba, Thiatirába, Szárdiszba, Filadelfiába és Laodiceába. Jelenések 1:4–11.

A Jelenések könyve első fejezetének első három verse azonosítja a végső intő üzenetet, valamint azt, miként közvetítetik ez az üzenet Istentől az emberiséghez. Azt is kijelenti, hogy ez Jézus Krisztus kinyilatkoztatása, ezzel pedig különbséget tesz a Jelenések könyve és Dániel könyve között. Az egyik prófécia, a másik kinyilatkoztatás.

„A Jelenések könyvében a Biblia valamennyi könyve találkozik és végződik. Itt található Dániel könyvének kiegészítése. Az egyik prófécia; a másik kinyilatkoztatás. A könyv, amely le volt pecsételve, nem a Jelenések könyve, hanem Dániel prófécijának az a része, amely az utolsó napokra vonatkozik. Az angyal ezt parancsolta: »Te pedig, Dániel, zárd be ezeket az ígétet, és pecsételd le e könyvet a vég idejéig.« Dániel 12:4.” Az apostolok története, 585.

A Jelenések könyvében olyan prófétai vonalak találhatók, amelyeket fel kell ismerni, és egymás mellé kell állítani, sorról sorra. Mindezek a prófétai vonalak a Jelenések könyvében végződnek, de nem a Jelenések könyve volt az a könyv, amely le volt pecsételve, és nem egyszerűen Dániel könyve volt lepecsételve, hanem az, ami Dániel könyvében le volt pecsételve, „Dániel prófécijának az a része volt, amely az utolsó napokra vonatkozik.”

Az „utolsó napok” általános értelemben is felfoghatók, ám ha ihletett szavakként értjük őket (márpedig azok), akkor azt is meg kell vizsgálnunk, hogy kapcsolódik-e az „utolsó napok” kifejezéshez prófétai szimbolika. Az „utolsó napok” a prófétai történelem egy meghatározott időszaka, amelyet számos bizonyítékvonal támaszt alá. Remélem, hogy ezt a történelmet a közeljövőben felvázolhatom. Konkrétan az 1798-tól a kegyelemidő lezárultáig terjedő történelmet jelenti. Ennek felismerésére az egyik mód az, hogy a szó szerinti szentélyszolgálatban az évnek volt egy olyan napja, amely az ítéletet jelképezte, és ez az engesztelés napja volt. Ez a szó szerinti szertartás előképe volt annak, amit White testvérő antitipikus engesztelési napnak nevez. A prófétai vagy lelki engesztelési nap a kegyelemidő „utolsó napjait” jelképezi; a végső ítélet időszakát jelenti.

A Dániel könyvében lepecsételt prófécia kettős volt. Volt egy prófécia az utolsó napokra vonatkozóan, amelyet a milleriták felismertek, és amely az ítélet megnyílását hirdette. Dánielnek azt a szakaszát a nyolcadik és kilencedik fejezet Ulaj-folyó melletti látomása szemlélteti. A másik, Dániel könyvében lepecsételt prófécia az ítélet lezárását, az adventizmus végét, az Egyesült Államok végét és a világ végét hirdeti. Ezt a látomást a Hiddekel folyó szemléltette.

„A világosság, amelyet Dániel Istentől kapott, kiváltképpen ezekre az utolsó napokra adatott. Azok a látomások, amelyeket az Ulai és a Hiddekel partján, Sineár nagy folyói mellett látott, most teljesebben vannak, és mindazok az előre megjövendölt események hamarosan

bekövetkeznek.” Testimonies to Ministers, 112, 113.

Az Ulai-látomás 1798-ban nyitott fel, és Isten szentélyével, valamint az Ő népével foglalkozik. A Hiddekel-látomás 1989-ben nyitott fel, amikor — amint azt Dániel könyve tizenegyedik fejezetének negyvenedik verse leírja — a korábbi Szovjetuniót képviselő országokat elsöpörte a pápaság és az Egyesült Államok, és Isten népének ellenségeivel foglalkozik. A két látomás ugyanúgy működik, mint a Jelenések könyvében a hét gyülekezet és a hét pecsét. Az egyik az egyház belső történelme, a másik pedig az egyház külső történelme, és mindkettő a teljes időszakon végighalad, valamint „különösképpen” „ezekre az utolsó napokra” szól.

Ám noha azt mondatott nekünk, hogy a Jelenések könyve nem a lepecsételt könyv, ugyanakkor azt is mondatott nekünk, hogy lepecsételt könyv.

„A Jelenések könyve lepecsételt könyv, de ugyanakkor megnyitott könyv is. Csodálatos eseményeket örökít meg, amelyeknek e föld történelmének utolsó napjaiban kell bekövetkezniük. E könyv tanításai határozottak, nem misztikusak és nem érthetetlenek. Benne ugyanaz a prófétai vonal kerül elő, mint Dániel könyvében. Isten némely próféciaikat megismételt, ezzel is megmutatva, hogy fontosságot kell tulajdonítani nekik. Az Úr nem ismételt meg olyan dolgokat, amelyeknek nincs nagy jelentőségük.” Manuscript Releases, 9. kötet, 8.

A Jelenések könyve azért van felnyitva, mert Dániel próféciai fel vannak nyitva, és éppen azok a prófétai vonalak, amelyek Dánielben feltárultak, ugyanazok a vonalak, amelyek a Jelenések könyvében találhatók. Ami a Jelenések könyvében le volt pecsételve, az a Jelenések egy része volt, amely különösen Isten népéhez kapcsolódik az „utolsó napokban”. Amikor White testvérnő ezt a kijelentést írta, a „hét mennydörgés” abban az időben, amikor ezt írta, még le volt pecsételve, ezért írta, hogy „ez egy lepecsételt könyv”. Azt is mondta, hogy Dániel könyve „az a könyv volt, amely le volt pecsételve”, múlt időben. Számára az 1798-ban fel lett nyitva.

Ami az ő életében a hét mennydörgés felől lepecsételtetett, az nem pusztán a hét mennydörgés által jelképezett jövőbeli eseményekre vonatkozott, hanem elsősorban arra, hogy a „hét mennydörgés” azt jelképezi: az adventizmus kezdete párhuzamban áll az adventizmus végével. A „hét mennydörgés” feltárja azt a legfontosabb prófétai szabályt, amely Jézus Krisztus kijelentésének megértéséhez szükséges, miközben Isten természetének és jellemének egy tulajdonságát is kijelenti, nevezetesen azt, hogy Ő minden dolgok kezdete és vége. A prófécia azonosítja, hogy az Isten természetével és jellemével összefüggő igazságoknak céltudatos kibontakozása van.

Jézus, amikor „Júda törzsének Oroszlánjaként” van ábrázolva, azt a munkát jelképezi, amelyet úgy visz véghez, hogy az igazságot a történelem folyamán fokozatosan és rendszeres módon tárja fel. Lepecsételi a prófétai ígét mindaddig az időpontig, amíg annak megértése esedékessé nem válik. Azért pecsételi le és nyitja meg az igazságot, hogy tanítást adjon. Palmoniként Jézus a Csodálatos Számláló, az idő Ura, aki az Ő-történetét irányítja. Alfa és Ómega gyanánt többek között a nyelv Ura. Júda törzsének Oroszlánjaként Ő az, aki meghatározza, mikor tárul fel az igazság az emberek előtt.

A Jelenések könyvének első fejezetében, az első három vers után, az Istenség mint három különálló személy kerül bemutatásra.

János az Ázsiában levő hét gyülekezetnek: kegyelem nektek és békesség,

attól, aki van, aki volt, és aki eljövendő;

és a hét Lélektől, akik az ő trónusa előtt vannak;

És Jézus Krisztustól, aki a hű tanúbizonyság, a halottak közül elsőszülött, és a föld királyainak fejedelme. Jelenések 1:4, 5.

A Biblia utolsó könyvének bevezetése világosan köszöntést küld Isten egyházának, amely megnevezi az Atyát, a Lelket és a Fiút. Isten Igéjének befejezése megismétli a kezdetet, és ezzel a helyes istenfelfogás jelentőségét hangsúlyozza. Mindezt azok számára teszi, akik filadelfiaiak lesznek, és akik a száznegyvennégyezret alkotják. Ők a végső szövetségi nép, amelyet a szövetségtörténet vonalain keresztül mindvégig előképeztek. E tanúk, egyéb igazságok mellett, azt igazolják, hogy Isten a prófétai történelem során fokozatosan arra törekedett, hogy növelje az Ő természetére és jellemére vonatkozó ismeretet.

Az ember Isten-ismeretének hiányára a Bibliában a legnagyobb jelkép a fáraó volt, aki Egyiptomot képviselte, amely az egész világ, és ezért az egész emberiség jelképe. Ez az útjelző a folyamat kezdetét a szó szerinti Izráel kezdeténél jelöli, ahol Isten arra törekedett, hogy nevét megismertesse. A szó szerinti Izráel végén az Isten neve körüli küzdelem megismétlődött. A szó szerinti Izráel végén Jézus a zsidókkal való érintkezését Dávid történetének azonosításával jelölte meg, és az „első említés szabályát” használta arra, hogy a zsidók laodiceai vakságára vonatkozó végső kijelentést ábrázolja. Nem érthették, mit mondott nekik, mert nem ismerték az Alfa és az Omega szabályát, és nem ismerték az előttük álló Alfát és Omegát sem.

A lelki Izrael kezdetén párhuzamba állítható a Mózes történetében előképezett küzdelem. Miközben az adventizmus végigvonult „az utolsó napok” történelmén, számos alkalom adatott arra, hogy többet értsünk meg az Alfáról és az Omegáról, miként az ősi Izrael esetében is történt. Eljön majd az a pont az adventizmus végén, amikor többé nem tesznek fel kérdéseket, amint Krisztus napjaiban is volt.

Visszatérve a Jelenések könyve első fejezetének szakaszához, azt látjuk, hogy kegyelem és békesség küldetik attól, aki van, és aki volt, és aki eljövendő, továbbá a hét Lélektől, és Jézustól is. Az Istenség úgy jelenik meg, mint Jézus, a hét Lélek, valamint az, aki van, és aki volt, és aki eljövendő; ez pedig lehetővé teszi számunkra annak felismerését, hogy az Atya az, aki birtokolja azokat a jellemvonásokat, amelyeket az fejez ki, hogy ő az, aki van, volt és eljövendő. Ezek a jellemvonások Isten örökkévaló természetét jelképezik. Ő mindig is létezett, és a nyolcadik és kilencedik versben ugyanez a tulajdonság világosan Jézusnak tulajdoníttatik.

Én vagyok az Alfa és az Ómega, a kezdet és a vég, ezt mondja az Úr, aki van, és aki volt, és aki eljövendő, a Mindenható. Én, János, aki szintén a ti atyátokfia és társatok vagyok a nyomorúságban, valamint Jézus Krisztus országában és békességes tűrésében, a Patmosznak

nevezett szigeten voltam az Isten beszédéért és Jézus Krisztus bizonyágtételéért. Lélekben voltam az Úr napján, és hátam mögött nagy szózatot hallottam, mint egy trombitáét, amely ezt mondta: Én vagyok az Alfa és az Ómega, az első és az utolsó; és: Amit látsz, írd meg könyvbe, és küldd el az ázsiai hét gyülekezetnek: Efézusba, Szmirnába, Pergamonba, Thiatirába, Szárdiszba, Filadelfiába és Laodiceába. Jelenések 1:8–11.

Akiknek olyan Bibliájuk van, amely Jézus szavait vörös színnel szedi, tudják, hogy a nyolcadik és a tizenegyedik versben Jézus az, aki beszél. Ezekben a versekben Jézus azonosítja, hogy ugyanazzal az örökkévaló természettel rendelkezik, mint az Atya, amikor önmagát így nevezi: „az Úr, aki van, és aki volt, és aki eljövendő”, és Jézus azt is hozzáteszi, hogy Ő „a Mindenható”.

Jézus a Jelenések könyvének legelején, abban a könyvben, amely kijelenti, hogy az Jézus Krisztus kijelentése, legelsőként azt mondja, hogy Ő az Alfa és az Ómega; hogy Ő is örökkévaló, miként az Atya, és hogy Ő is a mindenható Isten. Isten természetének tulajdonságai Jézustól származó legelső szavak a Jelenések könyvében. Ezek a tulajdonságok közvetlen botrányozáskövei azok számára az adventisták számára, akik még mindig az Istenségre vonatkozó eredeti álláspontot védik. Ők azt hiszik, volt idő, amikor az Atya előhozta a Fiát.

A Jelenések könyvének vége összhangban van a Jelenések könyvének kezdetével.

A második eljövétel az Istenség leírását követi. A huszonkettedik fejezetben azt találjuk, hogy a könyv vége összhangban van a könyv kezdetével, és a tizenkettedik vers párhuzamban áll az első fejezet hetedik versével azáltal, hogy a második eljövételre utal.

És íme, hamar eljövök; és az én jutalmam velem van, hogy megfizessenek mindenkinek az ő cselekedete szerint. Én vagyok az Alfa és az Omega, a kezdet és a vég, az első és az utolsó. Boldogok, akik megtartják az ő parancsolatait, hogy joguk legyen az élet fájához, és hogy a kapukon át bemehessenek a városba. Kívül vannak az ebek, a varázslók, a paráznák, a gyilkosok, a bálványimádók, és mindazok, akik szeretik és cselekszik a hazugságot. Én, Jézus, küldtem az én angyalomat, hogy bizonyítsa nektek ezekről a gyülekezetekben. Én vagyok Dávid gyökere és ága, a fényes és hajnalcsillag. És a Lélek és a menyasszony ezt mondja: Jövel! És aki hallja, mondja: Jövel! És aki szomszédhozik, jöjjön el. És aki akarja, vegye az élet vizét ingyen. Jelenések 22:12–17.

A második eljövételre való utalás után Jézus, miként a Jelenések első fejezetében is, Önmagát Alfa és Ómegaként azonosítja. Ezután különbséget tesz azok között, akik meghallják, és azok között, akik nem hallják meg, mit mond a Lélek a gyülekezeteknek. Hivatkozik az első fejezet első harmadikig terjedő verseiben szemléltetett közlési folyamatra, azáltal hogy azonosítja: Gábritelt küldte az üzenettel Jánoshoz.

Ezután visszatér ahhoz a végső kijelentéshez, amelyet az írástudókhoz és a farizeusokhoz intézett az ókori Izráel végén. Azáltal kapcsolja össze a szó szerinti és a lelki Izráel mindkét végét, hogy a Jelenések könyvében megválaszolja az „utolsó napokban” élők számára azt, amit a zsidók a maguk „utolsó napjaiban” nem tudtak megérteni. Azt mondja, hogy Ő Dávid gyökere (kezdet) és utóda (vége). Dávid és az ő Ura tárgya volt az utolsó kijelentés, amelyet Jézus a kötekedő zsidóknak tett, és ez előképe annak a végső kijelentésnek azok számára az utolsó napokban, akik a filadelfiai

gyülekezethez intézett üzenet szerint azt állítják magukról, hogy zsidók, pedig nem azok.

Íme, a Sátán zsinagógájából valókat, akik azt mondják, hogy zsidók, pedig nem azok, hanem hazudnak, íme, arra készítem, hogy eljöjjenek, és leboruljanak lábaid előtt, és megtudják, hogy én szerettelek téged. Mivel megtartottad az én béketűrésem ígését, én is megőrizlek téged a megpróbáltatás órájától, amely eljön az egész világra, hogy próbára tegye a föld lakóit. Jelenések 3:9–10.

Azok, akik a szentek lábánál imádkoznak, laodiceai adventisták, akiket az Úr kiköpött a szájából.

„Te azt gondold, hogy azok, akik a szentek lábai előtt borulnak le (Jelenések 3:9), végül megmenekülnek. E ponton különböznöm kell tőled; mert Isten megmutatta nekem, hogy ez az osztály magukat adventistáknak valló emberekből állt, akik elestek, és „újra megfeszítették maguknak az Isten Fiát, és nyilvános gyalázatnak tették ki őt.” És a „kísértés órájában”, amely még ezután következik, hogy mindenki valódi jellemét feltárja, meg fogják tudni, hogy örökre elvesztek; és a lélek gyötrelmétől elborítva leborulnak a szentek lábai előtt.” Word to the Little Flock, 12.

A Biblia és a Prófétaság Lelke szerint azok, akik a szentek lábainál hódolnak, a Sátán zsinagógájának tagjai. Azt állítják magukról, hogy zsidók, de nem azok. Az igaz adventistákhoz a filadelfiai gyülekezetben szól az üzenet. A száznegyvennégyezer filadelfiai, és azok a zsidók, akik azt mondják, hogy azok, de nem azok — laodiceabeliek. Két osztálya van a hűséges népnek az „utolsó napokban”: a száznegyvennégyezer és azok, akik mártírok. A hét közül csak két gyülekezet van, amelyet semmiféle feddés nem ér. Az egyik Filadelfia, amely azokat jelképezi, akik soha nem halnak meg, a másik pedig Szmirna, amely a hűséges mártírokat jelképezi. A mártírok és azok, akik nem halnak meg, Szmirna és Filadelfia, a hét közül az egyetlen olyan gyülekezetek, amelyeknek adott üzenethez nem kapcsolódik semmiféle kárhoztatás. Mindazonáltal mindkét gyülekezetnek azokkal kellett foglalkoznia, akik azt állították, hogy zsidók, de nem voltak azok. Ez így van, mert valamennyien ugyanannak az egyháznak tagjai az „utolsó napokban”, ugyanazon körülmények között; az egyik osztály rendeltetése, hogy vérével tegyen bizonyosságot, amelyet Mózes képvisel a megdicsőülés hegyén, a másik osztályt pedig Illés képviseli, aki soha nem halt meg.

A szmirnai gyülekezet angyalának pedig írja meg: Ezt mondja az első és az utolsó, aki halott volt, és él: Ismerem cselekedeteidet, nyomorúságodat és szegénységedet (de gazdag vagy), és ismerem azok káromlását, akik azt mondják, hogy zsidók, és nem azok, hanem a Sátán zsinagógája. Semmit ne félj azoktól, amiket szenvedned kell: íme, az ördög némelyeket közületek börtönbe fog vetni, hogy megpróbáltassatok; és tíz napig nyomorúságotok lesz: légy hű mindhalálig, és néked adom az élet koronáját. Jelenések 2:8–10.

Miközben Jézus a szmirnai gyülekezet súlyos körülményeit írja le, mindössze egyetlen kedvező megjegyzést tesz, amikor ezt mondja: „de gazdag vagy”; ezzel szembeállítva őket a Sátán zsinagógájának tagjaival, akik nem gazdagok. Azok a Jelenések könyvében szereplők, akik adventisták, és azt gondolják magukról, hogy gazdagok, pedig nem azok, azok a zsidók, akik azt mondják, hogy zsidók, és nem azok — mert ők laodiceai Hetednapi Adventisták.

A Jelenések könyvének elején az Istenség három személyként kerül bemutatásra, a könyv végén pedig Jézus és a Lélek kerül közvetlen említésre, de nem az Atya. Ez azonban nem számít, mert a „sorról sorra”, azzal az elvvel együtt, hogy az első szemlélteti az utolsót, megköveteli, hogy az Atyát a Jelenések utolsó verseiben is felismerjük, hiszen az első versekben már azonosítva van mint jelenlevő. Ez semmiben sem különbözik János evangéliuma első fejezetétől, ahol János nem nevezi meg közvetlenül a Lelket, mégis érteni kell, hogy a Lélek ott van, mert a Lélek jelen volt már akkor is, amikor először leíratott ez a kifejezés: „kezdetben”. János evangéliumának első fejezetében adott tanúságtétele ugyanezzel a kifejezéssel kezdődik: „kezdetben”.

A „kezdet” prófétai jelkép, és prófétai szabályok szerint kell értékelni, beleértve a sort sorra elvet is. Mózes kezdete azonos János evangéliumának kezdetével, azonos a Jelenések könyvének kezdetével, és egyben a Jelenések végével is. E négy vonal közül kettőben a mennyei hármassal mindhárom személye azonosítható; az egyik vonalban (János evangéliumában) a Lélek talán hiányzik, a negyedik vonalban pedig az Atya hiányzik, de együtt szemlélve mindhárom isteni Személy képviselve van mind a négy vonalban.

Krisztus azért jött, hogy kijelentse az Atyát, és a Szentlélek azért jött, hogy kijelentse a Fiút. Mindhárman örök áldozatot hoztak. Az Atya úgy szerette a világot, hogy Jézust adta; Jézus úgy szerette a világot, hogy beleegyezett: mindörökké magára veszi azok testét, akiket Ő teremtett. Miféle önátadás nyilvánul meg abban a cselekedetben, hogy a Teremtő úgy dönt, teremtésének részévé lesz? Az Istenség harmadik személye önmagát adta, mert elfogadta azt a helyet, hogy a teremtett lényben, az emberiségben lakozzék—örökkön örökké.

Valószínűleg éppen ezért kapcsolódik a Szentlélek ismételt Isten népének jelképeihez. Ő az Istenségnek azon Személye, akinek az emberi teremtéssel kell maradnia. Ezért a Szentírásban a Szentlélek jelképei igen gyakran olyan jelképpel jelennek meg, amely egyaránt a Szentlelket vagy az emberiséget ábrázolja. Kezdetben a Lélek a vizek felett lebegett.

És monda nékem: A vizek, amelyeket láttál, ahol a paráznánők ül, népek, sokaságok, nemzetek és nyelvek. Jelenések 17:15.

A Mózes által felállított szentélyben az egyetlen bútordarab, amelyre nézve nem adatott a munkások számára követendő, részletesen meghatározott minta, a hétágú gyertyatartó volt. A gyertyatartó az emberi és az isteni egyesülését jelképezi. Ezért volt a gyertyatartó kialakítása az egyetlen olyan tárgy a szentélyben, amelynek elkészítéséhez az emberek is hozzájárulhattak. A hét gyertyatartó, amelyek között Krisztus jár, a hét gyülekezetként van azonosítva, a gyertyatartót azonban olaj táplálta, amely a Szentlelket jelképezi, és a gyertyák kanócai, amelyek a lángot a világítás céljára hordozták, a papok használt fehér lenruháinak anyagából készültek, ami Krisztus igazságát jelképezi, amely a világ világosságaként fénylik. Isten népe a világ világossága, de ezt a világosságot egyedül a Szentlélek olaja táplálja. A Szentlélek a Szentírásban adott leírásokban gyakran kapcsolatba hozatik emberekkel.

És a királyi székből villámlások, mennydörgések és szózatok jöttek ki; és hét tüzes lámpás égett a királyi szék előtt, amelyek az Isten hét Lelke. Jelenések 4:5.

A hét lámpás itt mint „Isten hét Lelke” azonosíttatik, mégis azt olvassuk, hogy a hét gyertyatartó a hét egyház.

A hét csillag titka, amelyeket jobb kezemben láttál, és a hét arany gyertyatartó. A hét csillag a hét gyülekezet angyala: és a hét gyertyatartó, amelyeket láttál, a hét gyülekezet. Jelenések 1:20.

A hét gyertyatartó egyszerre a hét Lélek, és Isten egyháza is.

És látám, és ímé, a királyiszeknek és a négy élőlénynek közepette, és a vének között egy Bárány áll vala, mintegy megöletve, hét szarva és hét szeme vala, amelyek az Istennek hét Lelke, elküldve az egész földre. Jelenések 5:6.

A hét szarv és a hét szem egyúttal a Szentlélek is, aki elküldeti az egész földre; és amikor egy keresztényt megkeresztelnek, ő is elküldeti az egész földre, mert az Atya, a Fiú és a Szentlélek nevében kereszteltetett meg. A vasárnapi törvény válságának vértanúira kimondott áldásban, valamint mindazokra, akik 1844 óta a hitben haltak meg a modern lelki Izráelben, a Lélek az, aki gyászbeszédet mond temetésükön, amikor így szól: „Igen”, „hogy megnyugodjanak az ő fáradságuktól”, mert ő jelen volt fáradozásaik során mindvégig, egészen addig, míg életüket le nem tették.

És hallék szózatot az égből, amely ezt mondta nékem: Írd meg: Boldogok a halottak, akik az Úrban halnak meg mostantól fogva. Bizony, ezt mondja a Lélek, mert megnyugosznak az ő fáradozásaiktól, és cselekedeteik követik őket. Jelenések 14:13.

Amikor a Jelenések könyvének végét és kezdetét, a Biblia kezdetét és János evangéliumának kezdetét vizsgáljuk, azt találjuk, hogy az Istenség mindhárom Személye jelen van, noha az Atya is ott van, a sorról sorra való alkalmazás alapján. A Fiú ott van, és Önmagát Alfa és Ómegaként azonosítja.

Ha felismerjük, hogy az emberiségnek az istenséggel való egyesülése a Szentlélek és az emberiség egyesülése, akkor megérthetjük, miért kapcsolódnak össze a Szentlélek jelképei az emberiség jelképeivel. E szemléletet szem előtt tartva visszatérünk ahhoz a két „kezdetben”-hez, amelyekkel oly gyakran foglalkoztunk.

Kezdetben teremtette Isten az eget és a földet. A föld pedig kietlen és pusztá volt, és sötétség volt a mélység színén; és az Isten Lelke lebegett a vizek színe felett. És mondta Isten: Legyen világosság; és lett világosság. És látta Isten, hogy a világosság jó; és elválasztotta Isten a világosságot a sötétségtől. 1Mózes 1:1–4.

Kezdetben volt az Ige, és az Ige Istennél volt, és Isten volt az Ige. Ő kezdetben Istennél volt. Minden őáltala lett, és nála nélkül semmi sem lett, ami lett. Őbenne élet volt, és az élet volt az emberek világossága. És a világosság a sötétségben fénylik; de a sötétség nem fogadta be azt. János 1:1–5.

A „kezdetben” e két tanúbizonyságát felhasználva: Isten, az Ige, aki mindent alkotott, az Ő életét is odaadta, mert „Őbenne élet volt”, és az Ő élete volt az emberek „világossága”. A teremtett ember

„világossága” a Teremtő igazságossága. A Teremtő igazságossága a szentélyben levő gyertyák kanóca.

És megadatott neki, hogy tiszta és fehér gyolcsba öltözzék; mert a gyolcs a szentek igazságos cselekedetei. Jelenések 19:18.

A kanócot tápláló olaj a Szentlélek tevékenységét jelképezi a hívő életében. Kezdetben a föld sötét volt, és nem volt világosság. Jézus ezután odaadta az életét, a benne levő életet, hogy világosság lehessen az emberek számára.

És a föld minden lakója imádni fogja őt, mindazok, akiknek neve nincs megírva az élet könyvében, amely a világ megalapítása óta megöletett Bárányé. Jelenések 13:8.

Amikor Jézus úgy döntött, hogy áldozat lesz az emberiségért, életét adta, hogy az embereknek világosságuk legyen. Miként e két ígerészen is látható, valahányszor a világosság megjelenik, a világosság az imádók két csoportját hozza létre, amelyeket a világosság és a sötétség jelképez: a nappal fiait vagy az éjszaka fiait.

Ti azonban, atyámfiai, nem vagytok sötétségben, hogy az a nap tolvajként lepjen meg titeket. Ti mindnyájan a világosság fiai és a nappal fiai vagytok: mi nem vagyunk az éjszakáé, sem a sötétségé. 1 Thesszalonika 5:4–5.

Amikor felismerjük, milyen szoros örökkévaló kapcsolat fűzi a Szentlelket a nappal gyermekeihez, megérthetjük, miért állnak oly szoros rokonságban mind Isten gyermekeinek, mind a Szentléleknek a jelképei. A Jelenések könyvének utolsó szakaszában Jézust látjuk mint az Alfát és az Ómegát, az Atyát pedig a sorról sorra való alkalmazás által látjuk, és a Szentlélek adja Önmagáról végső jelképes ábrázolását, mert a régiiek szent emberei úgy szóltak, amint a Szentlélek indította őket. Az 1Mózesben tett első kijelentése Önmagáról úgy azonosítja Őt, mint aki a vizek felett lebegett, vagyis az emberiség felett mozgott, és az utolsó önmagára vonatkozó utalása a következő.

És a Lélek és a menyasszony ezt mondják: Jövel. És aki hallja, ezt mondja: Jövel. És aki szomjazik, jöjjön. És aki akarja, vegye az élet vizét ingyen. Jelenések 22:17.

A kezdetektől a végig a Szentlélek az emberiséggel való kapcsolatában van azonosítva, mert a nappal fiai az istenség és az emberség egyesülését képviselik. Pál — miként Ézsaiás is — rámutat arra, hogy az emberek edények; a szentély gyertyatartóin pedig voltak edények, amelyekbe a kanóc került, és az olaj az edényekbe folyt alá, hogy biztosítsa azt az üzemanyagot, amely szükséges ama világosság megnyilvánításához, amely Krisztus igazsága. Mi a Szentlélek edényei vagyunk, az Istenség harmadik Személyéé, amint ez Isten Igéjében a kezdettől a végig azonosítva van, és ugyanilyen egyértelműen a Prófétaság Lelkének írásaiban is.

A második angyal üzenetében, amely az adventizmus kezdetén és végén teljesedett be, két különálló üzenet van: az egyik az egyház számára, a másik a világ számára.